

Silvana Vogt

Quan en una societat com ara l'espanyola, la veritat l'has d'anar a cercar a les novel·les i no pas als tribunals constitucionals, deu voler dir que la societat està manada per algú que ha deixat podrir les veritats en benefici propi, i ho empesta tot.

Mecànica de l'aigua de Silvana Vogh, *opera prima* d'una autora argentina que escriu en català, és una novel·la bellament escrita que, al meu entendre, presenta tres grans valors: el primer és un homenatge sentit, sincer i creïble a l'editor Isidor Cònsul, que morí prematurament –si no és que la mort sempre és prematura per a una societat que ni la pensa ni la vol veure– amb el qual els escriptors de les terres de Lleida hi tenim un enorme deute: ell va editar amb aura de normalitat escriptors que altrament sempre tindrien l'estigma de ser provincials, o lleidatans. Com a editor fou un rumiador de llibres, eficaç col·laborador de les trobades d'escriptors. Fou un home que es féu a si mateix. La novel·la dóna moltes escenes vívides sobre el seu tarannà, sobre la seua manera de teixir complicitats, i de viure. El segon és la sinceritat càlida amb què escriu. L'autora ha triat el camí més dret cap a la vida i cap a les veritats, sabent que “paga més la pena ser el tema de la columna i no pas la columnista. Ser la musa i no la cronista”.

La tercera és com explica el camí que comença al *corralito financiero* de l'Argentina, que trenca la vida de la protagonista, i la duu a un viatge cap a Barcelona. Una part important de la novel·la és aquesta experiència adaptativa a un nou entorn nacional, cosa que escriu amb

una gran solta poètica i un gust per pensar dellà dels eufemismes.

Es tracta, però, d'una primera novel·la en què la víscera és més potent que la tècnica. Els lectors d'ara tendeixen a pensar en termes de continuïtat: escriurà una nova novel·la Silvana Vogt?

La frescor expressiva de les escenes en què evoca l'editor Eliseu Mussol; la gràcia amb què mostra la distància vers els seus orígens, exactament a l'inrevés de l'editor; la capacitat de contar sense altres filtres que la literatura –un gos de nom Kantiano, per exemple–; la mirada cap al present; la distància davant dels models de moda –els escriptors que volen ser com Julio Cortázar–; la voluntat de no amagar les amargors d'una malaltia atroç... situen l'autora en una posició privilegiada com a narradora. Són poques les que poden escriure com ella. Només cal una mica més de tècnica, potser, per encarar una nova novel·la que commogui de manera semblant a com ho fa la primera, presentada recentment a Lleida.